

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 755

гр. София, 28.01.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в открито заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8264** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 54, ал. 1 и ал. 4, т. 1 и т. 3 от Закона за държавните помощи /ЗДП/.

Образувано е по оспорване на държавна помощ и искова молба на „У. Е. У. Кфт“ /W. A. H. Kft./, както следва:

1. По реда на чл. 54, ал. 1 от ЗДП се оспорва акт за предоставяне на държавна помощ, включващ писмен акт - Споразумение от 21.07.2009 г. между [фирма] и [фирма] за разсрочено и отсрочено заплащане на летищни такси, както и действия на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и [фирма] по приемането на погасителен план за плащане на просрочени задължения за летищни такси, предложен от [фирма] с писмо вх. № 100-6639/17.04.2015 г., и бездействия - неизвършването на навременни, адекватни и ефективни действия по обезпечаване и събиране на вземанията за летищни такси, дължими от [фирма]. Сочи приложимост на разпоредбата на чл. 60, т. 1 ЗПД.

2. Предявен е иск с правно основание чл. 54, ал. 4, т. 1 от ЗДП – за преустановяване на предоставянето на неправомерна държавна помощ /чл. 60, т. 2 ЗПД/.

3. Предявен е иск с правно основание чл. 54, ал. 4, т. 3 от ЗДП – за възстановяване на получената неправомерно държавна помощ, вкл. за заплащане на лихва за неправомерност /чл. 60, т. 4 и чл. 61, ал. 1 ЗПД/.

Оспорването и исковете са предявени срещу министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, [фирма] и [фирма], в качеството им на ответници /вж. и Определение № 10308/02.08.2018 г. по адм. дело № 766/2018 г. на ВАС, III-то отделение/. С цитираното определение делото пред ВАС на РБ е прекратено и изпратено по подсъдност на АССГ.

Съобразявайки с изложеното от страните, с фактите и обстоятелствата от значение за случая, както и с подкрепящите ги доказателства, настоящата съдебна инстанция формира следните правни изводи:

I. По приложимото право:

1. Съгласно § 1, т. 7 ДР ЗДП „държавна помощ“ е всяка помощ, попадаща в обхвата на чл. 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз, предоставена от държавата или от общината, или за сметка на държавни или общински ресурси, пряко или чрез други лица, под каквато и да е форма, която нарушава или застрашава да наруши свободната конкуренция чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия, производството или търговията на определени стоки или предоставянето на определени услуги, доколкото се засяга търговията между държавите - членки на Европейския съюз.

2. Съгласно чл. 1, б. „а“ от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз във връзка с чл. 107, § 1 ДФЕС „всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с вътрешния пазар“.

3. Съгласно § 1, т. 26 ДР ЗДП „предоставяне и управляване на държавна помощ или на минимална помощ“ е създаването под каквато и да е форма на възможност за използване на публичен ресурс и свързаните с това действия по въвеждането на изпълнение и контрол върху изпълнението на условията и реда за усвояване на помощта съобразно правилата за държавните помощи, регламентирани в правото на Европейския съюз и българското законодателство“.

4. Съгласно § 1, т. 1 ДР ЗДП „акт за предоставяне“ е всяка нормативна разпоредба, писмен акт, действия или бездействия, с които се предоставя или възниква право за получаване на държавна помощ или на минимална помощ“.

5. Съгласно § 1, т. 5 ДР ЗДП „дата на предоставяне на помощта“ е датата на влизане в сила на акта, въз основа на който помощта се предоставя на получателя“.

6. Съгласно § 1, т. 18 ДР ЗДП „неправомерна държавна помощ“ е държавна помощ, която е предоставена в нарушение на чл. 108, § 3 от ДФЕС“. В член 108, § 3 ДФЕС е разписана процедурата по предоставяне на държавна помощ, а именно – Комисията е длъжна да представи становище относно исканата помощ и съвместимостта ѝ с вътрешния пазар, като при несъвместимост съответната държава не може да започне прилагането на предложените мерки до окончателното произнесяне на Комисията. Нарушение на чл. 108, § 3 ДФЕС не се констатира при предоставяне на помощ, освободена от задължението за уведомяване /§ 1, т. 25 ДР ЗДП/.

7. Съгласно § 1, т. 14 ДР ЗДП „лихва за неправомерност“ е размерът на лихвения процент, компенсиращ остойностеното предимство на получателя на неправомерна държавна помощ за периода от датата, на която помощта е на разположение при получателя, до датата на нейното напълно възстановяване, определена с натрупване по реда на глава V от Регламент (ЕО) № 794/2004 на Комисията от 21 април 2004 г. за прилагането на Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета

за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз“.

II. По редовността и допустимостта на оспорването и исковете:

В конкретния случай са обективно съединени оспорването по чл. 54, ал. 1 ЗДП с исковете по чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП, поради което съдът е длъжен да извърши самостоятелна проверка за редовността на жалбата и на исковата молба, както и самостоятелна проверка за допустимост на оспорването и на иска. Разбира се, това не означава, че трябва да изисква от сезирания го правен субект представянето на самостоятелна жалба и на самостоятелна искова молба. Те могат да бъдат инкорпорирани в един материален носител, но всяка от тях трябва да бъде редовна, т.е. да отговаря на изискванията на чл. 150 и 151 АПК - за жалбата, и на чл. 144 АПК във връзка с чл. 127 и чл. 128 ГПК – за исковата молба, какъвто е конкретния случай. Ако констатира нередовност на жалбата или на исковата молба, съдът следва да укаже на страната отстраняването на нередовностите по реда на чл. 158, ал. 1 АПК, съответно по реда на чл. 144 АПК във връзка с чл. 129 ГПК. По отношение на всяко сезиране съдът трябва да извърши проверка за допустимост и ако установи наличие на абсолютни процесуални пречки за съответното производство - по чл. 159 АПК за жалбата и по чл. 144 АПК във връзка с чл. 130 ГПК за исковете, да го прекрати. Така вж. Решение № 2526 от 18.02.2020г. по адм. дело № 8080/2018 г., III отд. на ВАС на РБ.

Съгласно чл. 54, ал. 1 ЗДП „всяко заинтересовано лице може да оспори акт за предоставяне на държавна помощ или минимална помощ, когато се засягат интереси, свързани с осъществяваната от него дейност по реда на АПК“. Съгласно чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП „при оспорването на акт за предоставяне на държавна или минимална помощ всяко заинтересовано лице може да предяви и един или няколко от следните искове за: предотвратяване изплащането на неправомерна държавна или неправомерно получена минимална помощ; пълно възстановяване на неправомерно получена помощ без оглед на нейната съвместимост и изплащане на лихва за неправомерност /§ 1, т. 2 ДР ЗДП/“.

На първо място, настоящата съдебна инстанция установи, че в производството, което е общо по чл. 54, ал. 1 ЗДП и по чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП, погрешно е конституирала като ответник Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

След образуване на дело № 8264/2018 г. на АССГ и в изпълнение на разпореждане от 05.04.2019г. от ответниците са постъпили отговори на оспорването и исковата молба, конкретно и от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

Независимо от това, с разпореждане от 13.03.2020 г. по адм. дело № 8264/2018 г. АССГ, Второ отделение, 22-и състав, е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание и е конституирал страните: оспорващ - „У. Е. У. Кфт“, и ответници – Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията, [фирма] и [фирма].

Проведени са няколко открити съдебни заседания, за които призован е в качеството му на ответник Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, а не - министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията, срещу когото са предявени оспорването и исковете.

Осъществено е процесуално представителство от служители на Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията, които представляват последното по силата на пълномощно на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията съгласно чл. 17, ал. 3 АПК във връзка с чл. 32, т. 3 ГПК.

След приключване на устните състезания и обявяване делото за решаване са постъпили от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията писмени бележки.

Въз основа на така осъществилите се факти, се формира извод, че оспорването и исковете са предявени срещу министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, като на същия не е предоставена възможност да участва в съдебното производство, не е призоваван за откритите съдебни заседания в качеството му на издател на акт, въз основа на който се твърди предоставяне на държавна помощ, като единствено е депозирал отговор по исковата молба и писмени бележки по делото. Следва да се отбележи, че процесуалните представители на ответника - Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията, са упълномощени от министъра, в качеството му на административен орган, по смисъла на чл. 17, ал. 3 АПК, какъвто безспорно не е Министерството. Отделно, няма данни по делото „У. Е. У. Кфт“ да е поискало изменение на страна в процеса /чл. 228 ГПК/, конкретно – вместо министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията да бъде конституирано Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

Допуснатото от съда нарушение на чл. 228, ал. 1 ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, изразяващо се в служебна замяна на страна в процеса, е съществено нарушение на съдопроизводствените правила, което опорочава крайният акт на съда /вж. Решение № 16374 от 02.12.2019 г. по адм. дело № 3933/2018 г., III отд. на ВАС; Решение № 10856 от 11.07.2019 г. по адм. дело № 2520/2018 г., III отд. на ВАС/. Същият подлежи на обезсилване при осъществен касационен контрол, поради което и установяването на процесуалното нарушение от страна на съда в срока за постановяване на акта му предполага отмяната хода по същество и конституиране на лицето, което притежава качеството ответник в зависимост от предмета на спора – оспорване по чл. 54, ал. 1 ЗДП или иск по чл. 54, ал. 4 ЗДП.

На второ място, чл. 53, ал. 3 ЗДП посочва реда, по който се разглеждат жалбите и исковете – по АПК, като за неуредените въпроси се прилагат АПК, съответно – ГПК /чл. 64 ЗДП/. Конкретизирано е, че „когато актът за предоставяне на държавна помощ е издаден от публичен орган или лице по чл. 9, ал. 5, оспорването е пред компетентния административен съд“ /чл. 53, ал. 2 ЗДП/. Не е уточнено какъв следва да е актът, но използването на глагола „издавам“ предполага едностранно волеизявление на компетентния да го стори това орган или лице по чл. 9, ал. 5 ЗДП, различно от възникването на облигационни правоотношения или проявата на конкретно поведение /действие или бездействие/. Вероятно се има предвид от законодателя индивидуален, общ или подзаконов нормативен административен акт, въз основа на който се създават права или задължения за адресата му, свързани с предоставяната държавна помощ. Анализ в какво се изразяват тези три вида актове не се дължи от настоящата съдебна инстанция, но е необходимо да се посочи, че при тяхното оспорване винаги се конституира органът, издал акта, а такъв по смисъла на § 1, т. 1 ДР АПК е министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията /чл. 153, ал. 1, чл. 182, ал. 1 и чл. 189, ал. 1 АПК/, в качеството на

публичен орган по смисъла на § 1, т. 27 ДР ЗДП, не и Министерството.

На основание чл. 54, ал. 1 ЗДП оспорването на „У. Е. У. Кфт”, произтичащо от писмен акт на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, има характеристиките на жалба и поради това се прилагат правилата за съдебно оспорване на съответния административен акт. В случай, че оспорването произтича от писмен акт на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, обективиращ неговото съгласие като страна в облигационно правоотношение /чл. 8 ЗЗД или чл. 19а АПК/, ще се извърши преценка кой е в действителност приложимият правен ред с оглед разпоредбата на § 149, ал. 4 ПЗР ЗИД АПК /чл. 34 и чл. 35, ал. 1 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА/.

В чл. 150, ал. 1, т. 5, т. 6 и т. 7 АПК изрично е посочено, че жалбата следва да съдържа: означение на обжалвания административен акт; указание в какво се състои незаконосъобразността на акта; в какво се състои искането. Съгласно чл. 158, ал. 1 АПК когато жалбата или протестът не отговарят на изискванията на чл. 150, ал. 1 АПК, съдията-докладчик ги оставя без движение, като изпраща на оспорващия съобщение да отстрани нередовностите в 7-дневен срок. Поправеното оспорване се смята за редовно от деня на неговото подаване /чл. 158, ал. 4 АПК/. Ако нередовностите не бъдат отстранени в този срок, жалбата или протестът се оставя без разглеждане с разпореждане на съдията-докладчик /чл. 158, ал. 3, изречение първо АПК/. Когато нередовностите се открият в течение на производството, съдът прекратява делото /чл. 158, ал. 3, изречение второ АПК/.

От буквалното тълкуване на разпоредбата на чл. 158, ал. 3, изречение второ АПК се обуславя извод, че производството подлежи на прекратяване без предоставяне на възможност на жалбоподателя да отстрани нередовностите. Поради обстоятелството, че тези нередовности са констатирани едва след приключване на устните състезания и обявяване на делото за решаване и с цел да не се ограничава правото на защита на оспорващия, съдът следва да предостави срок за отстраняването им. С цел изясняване предмета на спора на „У. Е. У. Кфт” следва да се укаже отстраняване на нередовностите по жалбата, а именно – да посочи кой е актът на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, който попада в обхвата на понятието „акт по предоставяне на държавна помощ“ /по аргумент от чл. 54, ал. 1 във връзка с § 1, т. 1 ДР ЗДП/. Това се следва и от разпоредбата на чл. 60, т. 1 ЗДП, с която се регламентира правомощието на съда да постанови отмяна на акта за предоставяне на държавна помощ.

Оспорващият е мотивирал подробно в какво се изразяват действията и бездействията на сочените от него ответници - министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и [фирма], като е добавил също, че на основание чл. 54, ал. 1 ЗДП се оспорва предоставянето на държавна помощ въз основа на писмен акт - Споразумение от 21.07.2009 г. между [фирма] и [фирма] за разсрочено и отсрочено заплащане на летищни такси. Какво се включва в понятието „писмен акт“ не е изяснено с оглед фактите по делото. Не е конкретизирано дали това включва писмено обективирано съглашение по смисъла на чл. 8 от Закона за задълженията и договорите или дали представлява административен договор по смисъла на чл. 19а АПК с оглед правомощията, които притежава [фирма], да събира дължимите летищни такси. В действителност е налице съгласие между две страни, но не се установява неравнопоставеността между тях, с която всъщност се характеризират административните правоотношения. Отделно, преди изменението на разпоредбата на

§ 1, т. 1 ДР АПК, в сила от 01.01.2019г., [фирма] не попада в обхвата на понятието „административен орган“. Съгласно споразумението, обаче, страни по него са [фирма] и [фирма], не и министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

На основание чл. 158, ал. 3 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 150, ал. 1, т. 5, т. 6 и т. 7 АПК, по съображенията, изложени по-горе, и доколкото оспорващият е обобщил при идентификацията на акта за предоставяне на процесната държавна помощ /л. 395/, че същата включва писмения акт - Споразумение от 21.07.2009г. за отсрочено и разсрочено плащане на летищни такси, извършен от [фирма] и [фирма], съдът следва да укаже на „У. Е. У. Кфт“ да уточни поддържа ли оспорването си по чл. 54, ал. 1 ЗДП срещу [фирма].

На трето място, при оспорване на акт на основание чл. 54, ал. 1 ЗДП всяко заинтересовано лице може да предяви един или няколко от исковете по чл. 54, ал. 4 ЗДП. В случаите, когато оспорването по чл. 54, ал. 1 ЗДП е отхвърлено като неоснователно, т.е. не е констатирана неправомерност на предоставената държавна помощ, се обуславя и като краен резултат отхвърляне на исковете по чл. 54, ал. 4 ЗДП, акцесорни по своя характер.

В конкретния случай са предявени иски на основание чл. 54, ал. 4, т. 1 /предотвратяване изплащането на неправомерна държавна помощ/ и т. 3 /пълно възстановяване на неправомерно получена помощ без оглед на нейната съвместимост и изплащане на лихва за неправомерност/ ЗДП. Въпреки че с разпоредбата на чл. 55, ал. 1 ЗДП се конкретизират лицата, които имат качеството ответник по тези иски /първият по чл. 54, ал. 4, т. 1 ЗДП се предявява *срещу администратора на помощта*, а вторият иск по чл. 54, ал. 4, т. 3 ЗДП - *срещу получателя на помощта*/, ищецът следва да посочи кой е ответникът по всеки един от предявените от него иски. Това се изисква с оглед правилното установяване на страните по процесуалното правоотношение, възникнало с предявяването им.

Съгласно чл. 9, ал. 1 и ал. 2 ЗДП „администратор на помощ е лице, което предоставя или управлява, включително разработва държавна помощ или минимална помощ, освен когато в закон е предвидено друго“, а „когато държавната помощ или минималната помощ се предоставя от лице, спрямо което публичен орган има доминиращо влияние, администратор на помощта е доминиращият публичен орган“. По аргумент от чл. 9, ал. 1 ЗДП не става ясно кое е лицето, което може да бъде администратор на помощта, но то следва да предоставя или управлява държавната помощ. По аргумент от чл. 9, ал. 2 ЗДП администратор на помощта може да бъде доминиращ публичен орган, но какво се включва в това понятие ще бъдат изложени съображения по-долу.

И в двете хипотези - чл. 9, ал. 1 и ал. 2 ЗДП, администраторът на помощ „може да възложи част от функциите си по този закон на публичноправна организация, публичен орган или публично

предприятие, което носи отговорност като администратор на помощ за възложените функции и изпълнява свързаните с тях задължения спрямо получателя на помощта“ /чл. 9, ал. 5 ЗДП/. Дефинициите на понятията „публичен орган“, „публичноправна организация“ и „публично предприятие“ са разписани в § 1, т. 27, т. 28 и т. 29 ДР ЗДП.

„Публичноправна организация“ е юридическо лице, за което са изпълнени следните условия: а) повече от половината от членовете на неговия управителен или контролен орган се определят от възложители по чл. 5, ал. 2, т. 1 - 14 от Закона за обществените поръчки или повече от половината от приходите му за предходната бюджетна година се финансират от държавния бюджет, от бюджетите на държавното обществено осигуряване, от общинските бюджети или от възложители по чл. 5, ал. 2, т. 1 - 14 от Закона за обществените поръчки; б) обект е на управленски контрол от страна на възложители по чл. 5, ал. 2, т. 1 - 14 от ЗОП; управленски контрол е налице, когато едно лице може по какъвто и да е начин да упражнява доминиращо влияние върху дейността на друго лице“ /§ 1, т. 28 ДР ЗДП/. В обхвата на това понятие не попада Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, доколкото само то има качеството юридическо лице по смисъла на чл. 42, ал. 2 от Закона за администрацията, но няма данни за възлагането му на функции по смисъла на чл. 9, ал. 5 ЗДП.

„Публичен орган“ е едноличен или колегиален орган, който е носител на властнически правомощия в сферата на държавното и местното обществено и/или икономическо устройство, управление и контрол, и се финансира от държавния или от общинския бюджет“ /§ 1, т. 27 ДР ЗДП/. Тази дефиниция е специална по отношение на даденото в § 1, т. 1 ДР АПК определение на понятието „административен орган“, преди изменението в сила от 01.01.2019 г., а именно - това е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон. С оглед разпределението на трите власти в сферата на държавното управление на Република България и лицата, които имат качеството орган на изпълнителната власт, се констатира, че носител на властнически правомощия по смисъла на § 1, т. 27 ДР ЗДП може да бъде единствено министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

„Публично предприятие“ е всяко предприятие, върху което публични органи могат да упражняват, пряко или косвено, доминиращо влияние. За публично предприятие се смята и всяко юридически обособено лице, което се финансира, изцяло или частично, със средства от държавния или от общинския бюджет или има право да разходва

такива средства /§ 1, т. 29 ДР ЗДП/. Съгласно първото изречение § 1, т. 29 ДР ЗДП за установяване качеството „публично“ на дадено предприятие е необходимо да се установи публичен орган по § 1, т. 27 ДР ЗДП, който има доминиращо влияние, а такъв в конкретния случай може да бъде единствено министърът. Съгласно второто изречение § 1, т. 29 ДР ЗДП предприятието следва да бъде юридически обособен лице, финансирано или с право да разходва средства от държавния или от общинския бюджет.

При това на анализ подлежат обстоятелствата представлява ли [фирма] „публичноправна организация“ или „публично предприятие“ съгласно § 1, т. 28 и т. 29 ДР ЗДП, като при втората хипотеза и кой е публичният орган, който има спрямо това предприятие доминиращо влияние.

„Доминиращо влияние“ е налице, когато публичен орган: а) притежава над 50 на сто от капитала на предприятието или от гласовете в общото събрание на съдружниците, или б) притежава блокираща квота в капитала на предприятието, или в) може да назначава повече от половината от членовете на управителните или контролните органи на предприятието, или г) може да влияе самостоятелно върху вземането на решенията по управление на предприятието“ /§ 1, т. 6 ДР ЗДП/. В случая Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията е едноличен собственик на капитала на [фирма], но няма качеството публичен орган по съображенията, изложени по-горе. Отделно от това, [фирма] е финансирано изцяло със средства от държавния бюджет, и представлява публично предприятие по смисъла на § 1, т. 29, изречение второ ДР ЗДП.

Въз основа на горното и на основание разпоредбата на чл. 55, ал. 2 ЗДП, съгласно която при получена помощ, каквито са и твърденията, изложени от „У. Е. У. Кфт“, искът по чл. 54, ал. 4, т. 1, т. 2, т. 4 или т. 5 ЗДП се предявява и срещу получателя на помощта, съдът приема, че правилно исковата претенция по чл. 54, ал. 4, т. 1 ЗДП е насочена към администратора на помощта - министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и [фирма] /чл. 9 ЗДП/, и нейния получател – [фирма] /чл. 20 ЗДП/.

В действителност ищецът е предявил иск по чл. 54, ал. 4, т. 1 ЗДП срещу министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и [фирма] с искане за преустановяване предоставянето на неправомерната държавна помощ и срещу [фирма] с искане за незабавно заплащане на [фирма] в пълен размер на всички дължими от него летищни такси. Искът по чл. 54, ал. 4, т. 1 ЗДП е конститутивен по своя характер и се предявява

с цел предотвратяване изплащането на неправомерна държавна помощ. При това, не се установява в какво точно се изразява искането на „У. Е. У. Кфт“, за да бъде преустановено предоставянето на неправомерната държавна помощ и включва ли същото незабавно заплащане на дължимите летищни такси, за които от изложението в оспорването и исковете към него се твърди, че представляват неправомерна държавна помощ. Отделно, от „У. Е. У. Кфт“, в качеството му на ищец, е обективизирано искане по чл. 60, т. 2 ЗДП. С тази разпоредба се регламентира друго правомощие на съда, а именно - да постанови преустановяване изплащането на неправомерна държавна помощ.

Съгласно чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ 833 от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА „думи или изрази с утвърдено правно значение се използват в един и същ смисъл във всички нормативни актове“, а „ако се налага отклонение от общоприетия смисъл на дума или израз, с допълнителна разпоредба се определя смисълът им за съответния нормативен акт“. Понятията „предотвратява“ и „преустановява“ се използват в българското административно законодателство за уреждане на взаимоотношения на власт и подчинение, при налагането на принудителни административни мерки, неизпълнението на които е скрепено в държавна принуда. Съгласно Съвременния тълковен речник на българския език, издателство „Е.“, 1995 г., „предотвратявам“ означава „не позволявам нещо /лошо/ да се случи“, т.е. бъдещо събитие, което още не е случило, осъществило, при установяването на явна, несъмнена, реална, конкретна и непосредствена опасност от осъществяването му, а „преустановявам“ означава „спирам, прекратявам някаква дейност“, т.е. дейност, която вече е започнала да се осъществява, възпрепятства се нейното продължаване и следователно настъпването на вредни последици.

Предвид разликата в термините „предотвратява“ и „преустановява“ на ищеца следва да бъде указано да конкретизира в какво точно се изразява искането му по чл. 144 АПК във връзка с чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК, предпоставка за предявяване на иска чл. 54, ал. 4, т. 1 ЗДП срещу всеки един от ответниците поотделно.

На четвърто място, разпоредбата на чл. 55, ал. 1 ЗДП изрично сочи, че ответник по осъдителния иск с правно основание чл. 54, ал. 4, т. 3 от ЗДП може да бъде само получателят на помощта. По аргумент от противното на чл. 55, ал. 2 ЗДП, при иск по чл. 54, ал. 4, т. 3 ЗДП като ответник не следва да бъде конституиран администраторът на помощ. Това се следва и от разпоредбата на чл. 60, т. 4 ЗДП, с която се регламентира правомощието на съда да постанови възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ от получателя и заплащане на лихва за

неправомерност. С оглед изложените в иска фактически и правни основания за неговото предявяване и въпреки крайното искане, обективизирано на стр. 26 на оспорването и исковата молба, не се установява безпротиворечиво спрямо кого „У. Е. У. Кфт” е насочил исковата претенция за възстановяване на неправомерната държавна помощ и заплащане на лихва за неправомерност по чл. 54, ал. 4, т. 3 ЗДП - срещу министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, [фирма] и [фирма], или само срещу [фирма].

В случая е налице празнота в ЗДП, съответно АПК, за да се определи кой е приложимият ред за разглеждането му. Съгласно чл. 55, ал. 1 във връзка с чл. 54, ал. 4, т. 3 ЗДП този иск може да бъде насочен само срещу лицето, което реално е получило помощта. От неправомерността на този акт /действие или бездействие/ се следва и дължимостта на лихвата, по аргумент от чл. 61, ал. 1 ЗДП. От уточнението на „У. Е. У. Кфт”, да посочи лицето, от което иска възстановяване на неправомерно получена държавна помощ и заплащане на лихва за неправомерност, зависи кой ще бъде и приложимият правен ред – този по АПК или ГПК /чл. 53, ал. 3 и 64 ЗДП/.

За пълнота следва да се отбележи, че за разглеждане на иска по чл. 54, ал. 4, т. 3 ЗДП срещу министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията липсват специални правила в АПК, но съобразно това, че е предпоставен от евентуално неправомерно предоставена държавна помощ и последица от предявяването му е присъждането на лихва, на основание чл. 46, ал. 2 ЗНА и чл. 53, ал. 2 ЗДП по аналогия компетентен да се произнесе по иска е един и същи съд – този, който разглежда незаконосъобразността на акта, действието и бездействието на административните органи или длъжностни лица. При това „У. Е. У. Кфт” е следвало да предяви исковата си претенция за възстановяване на получената помощ и лихви срещу Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, а не – срещу министъра.

АПК препраща към ГПК относно съдържанието на исковата молба, като изключим изричните разпоредби на 204, ал. 5 и чл. 205, ал. 2 АПК, относими в производствата по обезщетения, каквото не е настоящото. В чл. 127, ал. 1 ГПК е разписано съдържанието на исковата молба, като в т. 2 е посочено изрично, че тя трябва съдържа името и адреса на ответника, на неговите законни представители или пълномощници, ако има такива. На основание чл. 129, ал. 2, изречение първо ГПК „когато исковата молба не отговаря на изискванията по чл. 127, ал. 1 и по чл. 128 ГПК, на ищеца се съобщава да отстрани в едноседмичен срок допуснатите нередовности.

Когато ищецът не отстрани в срока нередовностите, исковата молба заедно с приложенията се връща /чл. 129, ал. 3, изречение първо ГПК/, а производството се прекратява /Определение № 373 от 10.01.2018 г. по адм. дело № 13182/2017 г., III отд. на ВАС; Определение № 1066 от 25.01.2019 г. по адм. дело № 15654/2018 г., I отд. на ВАС/. По същия начин се постъпва и когато нередовностите в исковата молба се забележат по време на производството /чл. 129, ал. 4 ГПК/. И в двата случая, „поправената искова молба се смята за редовна от деня на подаването“ /чл. 129, ал. 5 ГПК/.

Въз основа на горното, „У. Е. У. Кфт“ следва да конкретизира срещу кого предявява иска си по чл. 54, ал. 4, т. 3 ЗДП – срещу министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, [фирма] или [фирма] или срещу всички, като при искане за възстановяване на неправомерно получена държавна помощ и заплащане на лихва за неправомерност от министъра да уточни дали поддържа исковата си претенция с ответник Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията. При предявяване на парично измерими претенции /при неоснователно обогатяване, присъждане на обезщетения, лихви, разноси/ същите се възлагат в тежест на юридическото лице, от структурата на което е съответният административен орган и което разполага с бюджет /чл. 42, ал. 2 ЗАдм, § 1, т. 6 ДР АПК/.

На неето място, е необходимо да се отбележи, че конкретно срещу [фирма] ищецът е формулирал исканията си в два отделни иска: по чл. 54, ал. 4, т. 3 ЗДП - постановяване пълно възстановяване на неправомерната държавна помощ, и по чл. 54, ал. 4, т. 1 ЗДП - незабавно заплащане в пълен размер всички дължими от него летищни такси, което предвид изложеното в оспорването и исковите имат идентично съдържание. Прави впечатление, че и с двете искания се цели съответното заплащане да бъде в полза на [фирма]. Предвид обективизираните по-горе съждения досежно разликите в понятията „предотвратява“ /чл. 54, ал. 4, т. 1 ЗДП/ и „преустановява“ /чл. 60, т. 2 ЗДП/, както и с оглед института „възстановяване на неправомерна държавна помощ“, представляващо „изпълнение на комплекс от мерки с цел получателят на помощ да върне полученото обратно съобразно определени условия, така че да се установи съществуващото положение на пазара преди предоставянето на помощта, все едно същата не е била предоставяна“ /чл. 54, ал. 4, т. 3 и чл. 60, т. 4 ЗДП; § 1, т. 2 ДР ЗДП/, по съществуването си - незабавно заплащане на дължимите летищни такси, на ищеца се предоставя възможност да конкретизира по всеки един от двата иска в какво се изразява претенцията му срещу [фирма] и на кое правно основание /съгласно чл. 144 АПК във

връзка с чл. 129, ал. 2 във връзка с чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК/. Също така и да прецизира искането си относно [фирма], а именно – участва ли то в настоящото исково производство и в какво процесуално качество, предвид твърденията, че при основателност на исковите сумата – неизплатени летищни такси, представляващи държавна помощ, се дължи в негова полза.

В допълнение: „процесуалната легитимация на ответника е сред положителните абсолютни процесуални предпоставки за упражняване на правото на иск и съдът следи служебно за наличието ѝ. Съдът следва служебно също така да предприеме действия, за да отстрани нежелания резултат от липсата ѝ. Част от тези мерки е уведомяването на ищеца, че е предявил иска си срещу неправосубектен ответник и даването на срок за отстраняване на този недостатък на исковата претенция“. В противен случай искът, разгледан от съда при участието на ответник, който няма процесуална правоспособност, ще доведе до единствената възможна последица – недопустимост и обезсилване на постановения съдебен акт. Така вж. Решение № 3673 от 21.03.2018 г. по адм. дело № 604/2017 г., III отд. на ВАС, Решение № 10856 от 11.07.2019 г. по адм. дело № 2520/2018 г., III отд. на ВАС.

В заключение: и в двете хипотези на чл. 158, ал. 1 АПК и чл. 129, ал. 2 ГПК жалбата /оспорването по смисъла на чл. 54, ал. 1 ЗДП/ и исковата молба се оставят без движение до отстраняване на констатираните нередовности в срок /Определение № 5932 от 18.04.2019 г. по адм. дело № 1768/2019 г., III отд. на ВАС/. При изпълнение на дадените указания „У. Е. У. Кфт“ следва да отстрани и допуснатото в някои от становищата си използване на абривиатурата МТИТС, тъй като не става ясно съкращението на кое наименование е това – на министър на транспорта, информационните технологии и съобщенията или на Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

На шесто място, настоящата съдебна инстанция съобрази искането на „У. Е. У. Кфт“ за конституиране на министърът на финансите като заинтересована страна, в качеството му на национален орган, който отговаря за наблюдението, прозрачността и координацията на държавните помощи и минималните помощи на национално, областно и общинско равнище и взаимодействието с Европейската комисия, освен в предвидените изключения /чл. 7 във връзка с чл. 8 ЗДП/.

„Заинтересована страна“ е понятие, което се използва в административния процес при оспорване законосъобразността на административните актове /чл. 15, ал. 1 АПК/. Конституирането на

заинтересованите страни е изрично разписано в АПК, като водещ е принципът на „служебното начало“ /така вж. Определение № 6196 от 23.04.2019 г. по адм. дело № 3999/2019 г., V отд. на ВАС/. Независимо от това, съдът ще се произнесе по отправеното искане на оспорващия след отстраняване на нередовностите досежно вида на акта за предоставяне на държавна помощ, издаден от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, и който се оспорва на основание чл. 54, ал. 1 ЗДП.

В исковото производство лицата, които имат правен интерес, т.е. заинтересовани са от неговия изход, придобиват качествата „другари“ /чл. 215 - чл. 217 ГПК/, „трети лица-помагачи“ /чл. 218 - чл. 225 ГПК/, или участват в него при условията „прехвърляне на спорното право и заменяне на страна“ /чл. 226 – чл. 228 ГПК/. В конкретния случай нито една от страните в процесуалното правоотношение – ищец или ответници, нито на самостоятелно основание отделно, е постъпило искане за конституиране на министъра на финансите в качеството му на страна в процеса, а това не е допустимо да се осъществи служебно от съда.

На седмо място, след преценката за редовността на оспорването чл. 54, ал. 1 ЗДП и предявените икове по чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП на анализ подлежи и допустимостта им, а именно - има ли „У. Е. У. Кфт“ правен интерес да предяви същите, т.е. заинтересовано лице ли е по смисъла на закона със съответната му процесуалноправна легитимация /§ 1, т. 9 ДР ЗДП във връзка с член 1, буква „з“ от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 г. за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз/.

Съгласно цитираната от Регламента разпоредба „заинтересована страна“ означава всяка държава членка или всяко лице, предприятие или обединение от предприятия, чиито интереси биха могли да бъдат засегнати от предоставянето на помощ, по-специално бенефициера на помощта, конкуриращите се предприятия и търговските обединения“. В действителност „У. Е. У. Кфт“ е предприятие, поставено в условията на конкуренция /въздушни превозвачи/. Фактът, че даден акт, за който се твърди да предоставя държавна помощ, може да окаже определено влияние върху съществуващите конкурентни отношения на съответния пазар, и че съответното предприятие се намира в конкурентна връзка с ползващото се от този акт лице, при всички положения не е достатъчно, за да може предприятието „У. Е. У. Кфт“ да се счита за пряко и лично засегнато от акта. Съответното предприятие не може да се позовава единствено на качеството си конкурент на предприятието получател

/решение от 15 юли 2021 г., D. L. AG/Комисия и др., по дело C-453/19, т. 60/, т.е. оспорващият и ищец в настоящото производство носи тежестта на доказване. Той следва да докаже по какъв начин е засегнат неговият правен интерес, като посочи обстоятелства, с които може да докаже особеността на конкурентното му положение. Такива обстоятелствата могат да бъдат релевантните пазари и дяловете, които обхващат съответните въздушни превозвачи, настъпила ли е промяна на тези дялове след предоставянето на мерки в полза на [фирма], пропуснал ли е „У. Е. У. Кфт” реализирането на печалби и претърпял ли е по-неблагоприятно развитие от това, което би настъпило при липсата на предоставена държавна помощ, т.е. на изследване подлежи и причинно-следствената връзка между предоставянето на помощта в полза на [фирма] и засягането конкурентната позиция на „У. Е. У. Кфт” на съответния пазар, което пък трябва да е и съществено.

За изясняване на процесуалната легитимация на „У. Е. У. Кфт”, без да се предполага окончателно произнасяне по отношенията на конкуренция между последния и предприятието получател на помощта, се съобразява утвърденото в практиката на Съда на Европейския съюз /решение на Общия съд от 12 април 2019 г. D. L. AG/Комисия и др., по дело T-492/15, т. 147, т. 148, срещу което жалбата на D. L. AG е отхвърлена с Решение на Съда от 15 юли 2021 г., D. L. AG/Комисия и др., по дело C-453/19/, а именно:

„Жалбоподателят обаче трябва да посочи надлежно причините, поради които разглежданата помощ може да увреди законните му интереси, засягайки съществено позицията му на съответния пазар (вж. в този смисъл решение от 28 януари 1986 г., С. и др./Комисия, 169/84, EU:C:1986:42, т. 28 и определение от 26 септември 2016 г., G. E. и др./Комисия, T- 382/15, непубликувано, EU:T:2016:589, т. 44). За тази цел жалбоподателят трябва да докаже значимостта на увреждането на позицията му на този пазар (определение от 27 май 2004 г., D. P. и D./Комисия, T- 358/02, EU:T:2004:159, т. 37).

Наличието на такава конкурентна вреда не трябва непременно да се извежда от фактори като значително спадане на оборота, финансови загуби, които не са пренебрежими, или пък значително намаляване на пазарните дялове вследствие на предоставянето на въпросната помощ. Предоставянето на държавна помощ може да увреди конкурентното положение на даден оператор и по други начини, по-специално като доведе до пропуснатата печалба или по-неблагоприятно развитие от това, което би настъпило при липсата на такава помощ. Също така интензитетът на такава увреждане може да варира в зависимост от голям

брой фактори, каквито са по-конкретно структурата на съответния пазар или естеството на въпросната помощ. Следователно доказването на съществена вреда, нанесена на позицията на даден конкурент на пазара, не може да се ограничи до наличието на някои фактори, показващи спад в търговските или финансовите резултати на жалбоподателя (решения от 22 ноември 2007 г., Испания/L., С- 525/04 Р, ЕУ:С:2007:698, т. 34 и 35, от 22 декември 2008 г., В. А./Комисия, С- 487/06 Р, ЕУ:С:2008:757, т. 53 и от 26 септември 2014 г., Д. А. В./Комисия, Т- 601/11, ЕУ:Т:2014:839, т. 42)“.

В съответствие с Решение на Съда от 15 юли 2021 г., D. L. AG/Комисия и др., по дело С-453/19, т. 65-66, недопустимостта на оспорването и исковите претенции „У. Е. У. Кфт“ не може да се обуславя единствено от мотива, че оспорващият не е определил пазара или пазарите, на които счита, че е претърпял съществено засягане на конкурентното му положение, и не е посочил припокриването на този пазар с дейността на евентуални или присъстващи на този пазар негови конкуренти. Преценката се извършва въз основа на тези обстоятелства, но винаги в съвкупност с факторите, коментирани по-горе, както и в зависимост от специфичното естество на помощта, продължителността на периода, за който е била отпусната, дали засегнатата дейност е основна или второстепенна за жалбоподателя и неговите възможности да преодолее отрицателните последици от помощта.

В този смисъл на „У. Е. У. Кфт“ следва да бъде указана възможността да обективира становище, да представи доказателства или да направи съответните доказателствени искания, обосноваващи правния му интерес и въз основа на които да се формира извод представлява ли „заинтересовано лице“ по смисъла на § 1, т. 9 ДР ЗДП във връзка с член 1, буква „з“ от Регламент (ЕС) 2015/1589, което разполага с процесуална легитимация да предяви оспорване по чл. 54, ал. 1 ЗДП и икове по чл. 54, ал. 4 ЗДП. В противен случай жалбата по чл. 54, ал. 1 ЗДП ще бъде оставена без разглеждане, съответно – исковата молба по чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП – върната, като и в двата случая производството се прекратява на основание чл. 159, т. 4 АПК, съответно – чл. 144 АПК във връзка с чл. 130 ГПК.

В ЗДП е регламентирано е правото на иск на всяко заинтересовано лице, поради което се изследва неговият правен интерес с оглед отправеното искане и последиците, които биха настъпили в патримониума на лицето, спрямо което е насочено, при уважаването му като основателно. Не е спорно обстоятелството, че за да бъдат предявени исковите чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП не е необходимо да се доказва от

ищеца, че той е страна по материалноправно отношение с лицето, спрямо което са насочени исковите, за да възникне и процесуалноправно отношение между тях. Напротив – ЗДП въздига правото на иск само при наличието на правен интерес. След изпълнение на указанията, дадени по-горе, съдът ще извърши преценка чии права предявява „У. Е. У. Кфт” във воденото исково производство – по аргумент от чл. 26, ал. 2 ГПК свои или чужди, като във втората хипотеза и следва ли служебно да се призове като страна и лицето, чието право е предявено /чл. 26, ал. 4 ГПК/.

Така мотивиран, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав, на основание чл. 253 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 15.10.2021 г., с което е даден ход по същество на адм. дело № 8264/2018 г.

ОСТАВЯ БЕЗ ДВИЖЕНИЕ производството по дело № 8264/2018 г., в частта по оспорването на „У. Е. У. Кфт” по чл. 54, ал. 1 ЗДП срещу министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

УКАЗВА на „У. Е. У. Кфт”, в качеството му на оспорващ, в 7-дневен срок от получаване на препис от определението на основание чл. 54, ал. 1, чл. 53, ал. 3 и чл. 64 ЗДП във връзка с чл. 150, ал. 1, т. 5, т. 6 и т. 7 АПК да посочи кой е оспорваният от него акт на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, с който се предоставя държавна помощ по смисъла на § 1, т. 1 ДР ЗДП.

При неизпълнение в указания срок жалбата – оспорване по чл. 54, ал. 1 ЗДП срещу министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, ще бъде оставена без разглеждане, а производството по делото в тази част ще бъде прекратено, на основание чл. 158, ал. 3 АПК.

ОСТАВЯ БЕЗ ДВИЖЕНИЕ производството по дело № 8264/2018 г., в частта по оспорването на „У. Е. У. Кфт” по чл. 54, ал. 1 ЗДП срещу [фирма].

УКАЗВА на „У. Е. У. Кфт”, в качеството му на оспорващ, в 7-дневен срок от получаване на препис от определението на основание чл. 53, ал. 3 и чл. 64 ЗДП във връзка с чл. 150, ал. 1, т. 5, т. 6 и т. 7 АПК да уточни поддържа ли оспорването си по чл. 54, ал. 1 ЗДП срещу [фирма].

При неизпълнение в указания от съда срок жалбата – оспорване по чл. 54, ал. 1 ЗДП срещу [фирма], ще бъде оставена без разглеждане, а производството по делото в тази част ще бъде прекратено, на основание

чл. 158, ал. 3 АПК.

ОСТАВЯ БЕЗ ДВИЖЕНИЕ производството по дело № 8264/2018 г., в частта по предявения иск на „У. Е. У. Кфт“ по чл. 54, ал. 4, т. 1 ЗДП.

УКАЗВА на „У. Е. У. Кфт“, в качеството му на ищец, в едноседмичен срок от получаване на препис от определението на основание чл. 129, ал. 2, изречение първо във връзка с чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК да посочи изрично в какво се изразява искането му срещу всеки един от ответниците, съдържащо се в исковата му молба по чл. 54, ал. 4, т. 1 ЗДП.

При неизпълнение в указания от съда срок исковата молба, предявена на основание чл. 54, ал. 4, т. 1 ЗДП, ще бъде върната, а производството по делото в тази част ще бъде прекратено, на основание чл. 129, ал. 3, изречение първо ГПК.

ОСТАВЯ БЕЗ ДВИЖЕНИЕ производството по дело № 8264/2018 г., в частта по предявения иск на „У. Е. У. Кфт“ по чл. 54, ал. 4, т. 3 ЗДП

УКАЗВА на „У. Е. У. Кфт“, в качеството му на ищец, в едноседмичен срок от получаване на препис от определението на основание чл. 129, ал. 2, изречение първо във връзка с чл. 127, ал. 1, т. 2 ГПК да посочи изрично срещу кого е предявен искът му чл. 54, ал. 4, т. 3 ЗДП – срещу министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, [фирма] или [фирма], както и дали поддържа същия срещу Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

При неизпълнение в указания от съда срок исковата молба, предявена на основание чл. 54, ал. 4, т. 3 ЗДП, ще бъде върната, а производството по делото в тази част ще бъде прекратено, на основание чл. 129, ал. 3, изречение първо ГПК.

ОСТАВЯ БЕЗ ДВИЖЕНИЕ производството по дело № 8264/2018 г., в частта по предявените искове на „У. Е. У. Кфт“ по чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП срещу [фирма].

УКАЗВА на „У. Е. У. Кфт“, в качеството му на ищец, в едноседмичен срок от получаване на препис от определението на основание чл. 129, ал. 2, изречение първо във връзка с чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК да посочи в какво се изразява искането му срещу [фирма] и на кое правно основание се обосновава то, както и да конкретизира в какво процесуално качество ще участва [фирма] в образуваното исково производство, доколкото претендираната сума - неизплатени летищни такси, представляващи държавна помощ, се дължи в негова полза.

При неизпълнение в указания от съда срок исковата молба, предявена на основание чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП срещу [фирма], ще

бъде върната, а производството по делото в тази част ще бъде прекратено, на основание чл. 129, ал. 3, изречение първо ГПК.

ОСТАВЯ БЕЗ ДВИЖЕНИЕ производството по дело № 8264/2018 г. , в частта по оспорването на „У. Е. У. Кфт” по чл. 54, ал. 1 ЗДП.

УКАЗВА на „У. Е. У. Кфт”, в качеството му на оспорващ по чл. 54, ал. 1 ЗДП, в 7-дневен срок да обективира становище, да представи доказателства или да направи съответните доказателствени искания, въз основа на които да се формира извод за неговата процесуална легитимация, а именно - че представлява „заинтересовано лице“ по смисъла на § 1, т. 9 ДР ЗДП във връзка с член 1, буква „з“ от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 г. за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

При неизпълнение в указания от съда срок жалбата – оспорване по чл. 54, ал. 1 ЗДП на „У. Е. У. Кфт”, ще бъде оставена без разглеждане като недопустима, а производството по делото в тази част ще бъде прекратено, на основание чл. 159, т. 4 АПК.

ОСТАВЯ БЕЗ ДВИЖЕНИЕ производството по дело № 8264/2018 г., в частта с предявените искиове на „У. Е. У. Кфт” по чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП.

УКАЗВА на „У. Е. У. Кфт”, в качеството му на ищец по чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП, в едноседмичен срок да обективира становище, да представи доказателства или да направи съответните доказателствени искания, обосноваващия правния му интерес и въз основа на които да се формира извод за неговата процесуална легитимация, а именно - че представлява „заинтересовано лице“ по смисъла на § 1, т. 9 ДР ЗДП във връзка с член 1, буква „з“ от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 г. за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

При неизпълнение в указания от съда срок исковата молба по чл. 54, ал. 4, т. 1 и т. 3 ЗДП на „У. Е. У. Кфт”, ще бъде върната като недопустима, а производството по делото в тази част ще бъде прекратено, на основание чл. 144 АПК във връзка с чл. 130 ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните по делото на основание чл.138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия:

